

Nichita Stanescu - introducere in arta poetica

Cum trebuie sa-l intelegem pe Nichita ?

Urmandu-l in aventura sa poetica, ascultand simfonia lumilor sale transparente si nu in ultimul rand privind lumea cu aceeasi mirare a copilului din noi care priveste un copac, un cer, o idee.

Nichita demonstreaza prin creatia sa ca spatiul limitat al sinelui poate deveni nemarginire atunci cand pentru "eu" naste un spatiu obscur. Aici se ascunde umbra supremului semn - cuvantul - pe care a incercat s-o surprinda poetul Nichita Stanescu.

Arta este darul unei puteri care strabate intreaga fire. Oamenii o primesc de la natura, celebrand operele lor amintirea unei porniri ceresti.

Cand aspira in sine lumea, creatorul concentreaza imensitatea dandu-i conturul singular al fiintei sale; expirarea insemnand eliberarea din limite, abandonare in nemarginire. Emotia artistica include ideea de permanenta. Scrisul, ca arta, la Nichita este o grafie a respiratiei: "Se ia o bucata de piatra, / se ciopleste cu o dalta de sange, / se lustruiește cu ochiul lui Homer / se razuieste cu raze, / pana cubul iese perfect./ Dupa aceea se saruta de nenumarate ori cubul / cu gura ta, cu gura altora / si mai ales cu gura infantei". (N. Stanescu - Lectia despre cub)

Aparitia lui Nichita in poezia moderna e comparativa cu cea a lui Eminescu in poezia noastra "clasica". Desi amandoi se declara romantici, ei fac parte dintre ziditorii unei noi ordini a cuvintelor si prin aceasta ai unor lumi in care se poate refugia spiritul uman atunci cand incastrarea in timp devine greu de suportat: "M-am vindecat de rani / Cand ranile ni s-au vindecat de trup, / De durerea lor de a avea un trup" (N. Stanescu -Prescriere).

Poezia sa devine un "demers al intoarcerii la sursa a lirismului. Starea de criza in care se naste poetul este menita a-i stimula inventivitatea: "stiinta pe care am creat-o este atat de nobila, incat uneori se confunda cu firescul. Ea se numeste hemografia, adica scrierea cu tine insuti", marturiseste Nichita.

El propune o noua atitudine fata de cuvant, o redefinire a poeziei si nu in ultimul rand un alt tip de relatie cu lumea.

Creatia sa va deveni o prelungire a simturilor umane, atat de inselatoare in perceptia realului, un organ nou "senzorial, imens si multiplu" (N. Manolescu) prin care poetul devine el insusi vaz, auz, miros, pipait pentru ca in final, pentru a putea trece in nemarginire, sa se schimbe in cuvant.

Inca de la primele versuri, Nichita socheaza prin amestecul de luciditate si sensibilitate, prin armonia pe care o creeaza intre elemente pe care pana acum le vedeam si simteam ca opozabile; apropie contrariile realului si, dupa modelul legilor fizicii, obtine acelasi efect de atractie, reusind astfel sa se apropie de o forma primordiala a lucrurilor.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Nichita Stanescu debuteaza cu volumul de poezii *Sensul iubirii* in 1960, urmat de *O viziune a sentimentelor* (1964), *Dreptul la timp* (1965), *11 Elegii* (1966), *Oul si sfera* (1967), *Laus Ptolemaei* (1968), *Necuvintele* (1969), in dulcele stil clasic (1970), *Maretia frigului* (1972), *Epica Magna* (1978).

A fost laureat al Premiului International "Herder" in 1975, al Premiului pentru poezie "Struga 82" si a primit de patru ori Premiul Uniunii Scriitorilor.